

Arrest

nr. 169 791 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 28 december 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 november 2015.

Uit een Eurodac onderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster werden genomen op 21 december 2015 in Griekenland en op 27 december 2015 in Duitsland.

Op 30 december 2015 vindt een gehoor plaats van verzoekster.

Op 30 december 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Duitsland de overname van verzoekster op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 11 januari 2016 stemt Duitsland in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-Verordening.

Op 20 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.
voornaam : A.
geboortedatum : (...)1989
geboorteplaats : P.
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 30.12.2015 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort en taskara voor.

Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 27.12.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, werd gehoord op 30.12.2015 en verklaarde dat zij Afghanistan (Kabul) ongeveer 1 maand voor haar verhoor in België verliet om met het vliegtuig naar Iran te reizen. De betrokkene verklaarde er na een verblijf van 2 nachten met de auto te zijn doorgereisd naar Turkije om er 1 week te verblijven. Naar eigen zeggen verliet ze Turkije om met de boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden en ook daar 1 week te verblijven. Ze verklaarde vervolgens via verschillende voor haar onbekende landen naar Duitsland te zijn doorgereisd. Op 27.12.2015 vroeg de betrokkene asiel in Duitsland. Ze verklaarde na 2 à 3 nachten naar België te zijn gereisd om er op 30.12.2015 asiel te vragen.

Op 05.01.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 11.01.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze van veel Afghanen had gehoord dat België een heel leuk land is met vriendelijke mensen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor expliciet aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij asiel vroeg in Duitsland. Bovendien wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland.

De Duitse instanties stemden op 11.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18, §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat

Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Duitse diensten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 EVRM

De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat de behandeling van deze asielaanvraag aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

(...)

Verzoeker is van oordeel dat de asielprocedure in Duitsland op dit moment te wensen overlaait. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de hieronder staande argumenten:

Asielprocedure en de opvang:

Verzoeker meent dat haar aanvraag als meervoudige asielaanvraag zal behandeld worden omdat ze Duitsland verlaten heeft.

Verzoeker meent dat zijn meervoudige asielaanvraag zal afgewezen worden zonder dat ze de kans krijgt om gehoord te worden. Ter staving hiervan wenst ze te verwijzen naar het hieronder staande rapport:

The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant.⁹ This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation. -

See more at: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications#sthash.Hw9a6f1y.dpuf>
<http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications>

Terwijl verzoeker in België bij een meervoudige asielaanvraag uitvoerig gehoord wordt en indien deze aanvraag niet in overweging genomen hem de kans gegeven wordt om een beroep met schorsende werking in te dienen. Wat niet het geval is in Duitsland.

Verzoeker wenst ter staving hiervan te verwijzen naar de voetnoot 24 van een rapport waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten waaruit blijkt dat vluchtelingen gestigmatiseerd zijn in Duitsland:

01.10.2015 - Council of Europe - Commissioner for Human Rights (Show source description)

Germany

Report on human rights situation based on visits conducted in April and May 2015 (legislation on protection of human rights; situation of immigrants, asylum seekers and refugees: fight against racism and intolerance) [ID 314733]

centers, attacks targeting these centres or incidents of violence against inhabitants. 2.1 ASYLUM PROCEDURES AN OVERVIEW OF THE GERMAN ASYLUM SYSTEM 2.1.1 81. The main text relating to asylum in Germany is the Asylum Procedure Act (Asylverfahrensgesetz). The Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, or BAMF), located in Nuremberg

16 1.6.3 1.7 Conclusions and recommendations 18 2 Human rights of immigrants, asylum seekers and refugees 20 2.1 Asylum procedures 20 An

overview of the German asylum system 20

2.1.1 Safe countries of origin and prioritised asylum procedures

21 2.1.2 Dublin procedure

http://www.ecoi.net/file_upload/1226,1447235185_commdh-2015-20-en.pdf

10.07.2015 - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Show source description

Germany

Report of the working group on arbitrary detention [ID 310568]

refugees, in a number of Länder. The only mandatory medical checks are those for tuberculosis. Systematic examinations to diagnose mental illnesses or traumatization upon arrival are not conducted. The "fast-track" procedure at German airports The legal basis for the "fast-track" procedure at German airports is paragraph 18 of the Asylum Procedure Act. According to a landmark decision by the German Germany should revise its Asylum Procedure Act to extend the one-week time limit to challenge an order for deportation and submit a legal remedy and to allow suspensive orders in case of transfers of asylum seekers to any State bound by the Dublin II Regulation. Deportation should not be permissible before a court decision is handed down. The legal provisions of the Asylum Procedure Act excluding ... , décision of 26 June 2014, case No. V ZB 31/14. 7 For an English translation of the Asylum Procedure Act, see H HYPERLINK [f www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html](http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html). 7 in 1996, décision of 14 May 1996 (case No. 2 BvR 1516/93), BVerfGE 94, 166). 7 See most recent statistics available in the Federal Government's reply to a Parliamentary request on asylum statistics (2013, official http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-ena.doc

Vijf gewonden bij branden in Duitse asielcentra

Bij branden in twee asielcentra in de Duitse deelstaten Baden-Wuerttemberg en Thüringen zijn vijf gewonden gevallen. De gewonden vielen allen in de zuidwestelijke stad Rottenburg: twee mensen werden bevangen door de rook, drie liepen gebroken ledematen op door uit het raam te springen. De brand in het uit containers bestaande gebouw is, aldus een plaatselijk functionaris vermoedelijk binnen aangestoken <http://www.hln.be/hln/nl/34662/VluchtelingenCrisis/article/detail/2447629/2015/09/07/Vijf-gewonden-bij-branden-in-Duitse-asielcentra.dhtml>

Opmars extreem-rechts geweld in Duitsland: moord, brandstichting en vernietiging

Het Duitse stadje Heidenau was dit weekend gedurende twee opeenvolgende nachten het decor voor schermutselingen tussen extreem-rechtse militanten en de ordetroepen. Buiten-parlementair extreem-rechts is sinds enige tijd aan een sterke opmars bezig in Duitsland. En geweld behoort tot het vast arsenaal van actiemiddelen.

<http://www.dewereldmoraen.be/artikel/2015/08/24/opmars-extreem-rechts-geweld-in-duitsland-moord-brandstichting-en-vernietiging>

Gewapende, stomdronken xenofoben dringen asielcentrum binnen. Anderen plassen op vluchtelingen in de métro

Twee stomdronken Duitsers. gewapend met messen zijn gisteravond een asielzoekerscentrum binnengedrongen in de stad Parchim. Er vielen gelukkig geen gewonden. En in Berlijn OP de métro hebben twee xenofoben geurineerd op een vrouw en twee kinderen terwijl ze dingen als "Wir sind das Herrenrasse" scandeerden en de Hitlergroet brachten. <http://newsmonkev.be/article/53078>
Brandbommen naar Duits asielcentrum gegooid <http://www.nu.nl/buitenland/3901259/brandbommen-duits-asielcentrum-gegoid.html>

Aantal aanslagen op Duitse asielcentra fors hoger

<http://www.spitsnieuws.nl/buitenland/2015/04/aantal-aanslagen-op-duitse-asielcentra-fors-hoger>

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen op pagina 20 EN 68 van het hieronder staande rapport van AIDA:

Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and they have an asylum seeker's residence permit. In cases of applications, which have been rejected as inadmissible or manifestly unfounded a *déportation* order may take effect regardless of legal remedy, unless a court grants an *intérim* measure suspending such a *déportation*. However, if applicants are detained at this point, they do not have a *légal* status as asylum seekers, since the asylum seekers' residence permit (*Aufenthaltsgestattung*) ceases to be valid once a *déportation* order becomes enforceable.²⁰⁵

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf
Appeal

Indicators: - Does the law provide for an appeal against the first instance *décision* in the regular procedure: Yes No o if yes, is the appeal judicial administrative o If yes, is it suspensive Yes²⁴ No (automatic against a regular *décision*, but not automatic against a rejection of a "manifestly unfounded" claim) - Average processing time for the appeal body to make a *décision*: 10.5 months (2012)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voetnoot 24 waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the *décision*. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Het is niet zeker op de asielaanvraag van verzoeker gegrond verklaard wordt. Als zijn aanvraag ongegrond is dan heeft ze geen recht om een beroep in te dienen met de schorsende werking.

Terwijl dit in België wel het geval is.

Opvang:

100. There are currently 21 initial reception centres operating in Germany; 15 new ones are expected to be opened soon and 10 more are planned for 2016. The Commissioner has received some critical reports on overcrowded facilities, improvised shelter not meeting basic standards - asylum seekers being sometimes provisionally accommodated in tents or gyms - and increasing challenges in finding new sites for reception centres.

103. Another issue of concern relates to the absence of minimum standards for reception of asylum seekers which would apply throughout Germany. As a result, the quality of accommodation and services available to asylum seekers varies widely, including within the same Land, where the management of facilities can be subcontracted to an NGO, a charity organisation or a private service provider. During his visit to the Land of Brandenburg, the Commissioner was informed that such standards were developed in this Land; he notes the intention of the Minister of interior to promote similar initiatives in other Lands. Finally, the Commissioner's attention was drawn to cases of ill-treatment of asylum seekers by security staff employed at reception facilities, which came to light in 2014. In one case, a local journalist received a DVD allegedly showing guards abusing an asylum seeker in a reception centre located in the town of Burbach. In a picture published by a number of newspapers, a handcuffed asylum seeker lies on the floor while a guard stands over him pressing his boot into his neck.

The rise of racism and intolerance is particularly reflected in an upsurge of attacks against facilities for asylum seekers. Official data shows that there were 203 attacks against such facilities in 2014 (221 according to NGOs), of which 175 were motivated by right-wing extremism, compared to 58 the year before. 150 such attacks are reported for the first half of 2015. The Commissioner notes that regular demonstrations against a supposed "Islamisation" of Germany and Europe have gained support among different layers of the society and favoured negative attitudes toward immigrants. At the same time, there has also been a noticeable civil society mobilisation with many counter-demonstrations across the country in favour of a diverse German society.

169. The Commissioner is concerned at reports of racially motivated conduct by German law enforcement bodies, including allégations of acts of violence and insults. Shortly after the visit, two incidents involving the Fédéral Police in Hannover were uncovered: in 2014, officers had reportedly ill-treated two migrants who had been brought to the police station; one of them was dragged on the floor with his feet shackled while the other was notably forced to eat pork. http://www.ecoi.net/file_upload/J9301440663859-a-hrc-30-36-add-1-ena.doc

Een uitwijzing naar Duitsland zal neer komen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/svstem/files/Vluchtweb/documents/iurisDrudentie/iurisDrudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_ludament.pdf

Verzoeker is besmet met hepatitis en ze heeft dit uit angst niet kenbaar gemaakt aan verweerder.

Ze zal in de loop van de procédure deze medische stukken voorleggen.

Verzoeker heeft familieleden in België maar ze durfde niet om dit kenbaar te maken aan verweerder.

Deze familielid vraagt de Belgische asielinstantie om zich verantwoordelijke te verklaren voor de behandeling van deze asielaanvraag omdat verzoekster zorgbehoevend en een alleenstaande vrouw is. (stuk 2)

Verzoeker spreekt geen andere taal en ze heeft de steun van deze familielid in België broodnodig.

Verzoeker wil niet in een land asielaanvragen waar ze 3 - 4 op een definitieve beslissing moet wachten.

Verzoeker heeft deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt. Een eventuele uitwijzing naar Duitsland komt neef op een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke wijze te motiveren.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Zij stelt dat haar asielaanvraag in Duitsland beschouwd zal worden als een meervoudige asielaanvraag omdat ze Duitsland verlaten heeft. Ze verwijst naar een rapport van www.asylumineurope.org en stelt dat haar niet de kans zal worden gegeven om een beroep met schorsende werking in te dienen. Verder verwijst zij naar een rapport van 1 oktober 2015 van de Council of Europe waaruit zou blijken dat vluchtelingen gestigmatiseerd zijn in Duitsland. Zij maakt melding van de opmars van extreem rechts. Ze zou besmet zijn met hepatitis en dit uit angst niet kenbaar hebben gemaakt aan verwerende partij. Ze zou de documenten nog voorleggen. Ze zou ook familieleden hebben in België, maar zou dit evenmin kenbaar hebben durven maken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublinverhoor geen concrete elementen aanbracht die aanleiding geven om haar asielaanvraag in België te behandelen, reden waarom er geen toepassing gemaakt werd van de soevereiniteitsclausule. Verzoekster verklaarde dat zij geen bezwaar heeft tegen een overdracht aan de Duitse instanties (zie vraag 33 van het Dublin verhoor). Verzoekster verklaarde enkel dat zij had gehoord van Afghanen dat België een leuk land is met vriendelijke mensen, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij problemen heeft gekend tijdens haar verblijf in Duitsland.

Uit het eurodacverslag is gebleken dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland, wat door haar ontkend werd tijdens het Dublinverhoor. De Duitse autoriteiten hebben expliciet ingestemd met de terugnane van verzoekster op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin verordening, dat luidt als volgt:

"een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;" (eigen onderlijning)

Uit artikel 18 (1) b van de Dublin verordening blijkt duidelijk dat de situatie gevisieerd is waarbij het asielverzoeker in de ingediende lidstaat nog in behandeling is. Verzoeksters bewering, als zou haar asielaanvraag in Duitsland beschouwd worden als een meervoudige asielaanvraag, vindt geen enkele steun in de stukken van het administratief dossier en gaat in tegen het uitdrukkelijk schrijven van de Duitse instanties.

De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

"(...) We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

(...)

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn gegevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.(...)"

Verzoekster toont niet aan op welke wijze de verwerende partij zou zijn overgegaan tot een onredelijke beslissing en dat bepaalde informatie zou zijn veronachtzaamd. Zij toont niet aan dat de Duitse autoriteiten de internationale normen zouden miskennen bij de behandeling van haar asielaanvraag. Evenmin kan van de verwerende partij verweten worden geen onderzoek te hebben gevoerd naar de mogelijke risico's bij een overdracht aan de Duitse autoriteiten

Louter ten overvloede kan gewezen worden op een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met nr. 156.990 van 25 november 2015, waarin onder meer geoordeeld werd als volgt:

"(...) het AIDA rapport over Duitsland (...), voor wat betreft meervoudige asielaanvragen (...), een andere passage voorziet, met name (p.43): (...). Dus hieruit blijkt dat een beroep kan ingediend worden tegen de beslissing om de meervoudige asielaanvraag niet verder te behandelen en dat een schorsend beroep kan ingediend worden tegen de verwijdering. Verder begrijpt de Raad uit het gestelde op pagina 43 van dit rapport dat indien de betrokken instantie besluit om de meervoudige asielaanvraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, dit dan zal plaatsgrijpen volgens de normale procedure. Alleszins, zelfs in het geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag waarop verzoeker alludeert met zijn hierboven geciteerde tweede uittreksel, leest de Raad dienaangaande in het AIDA-rapport (...). Derhalve bestaat de mogelijkheid om tot nog een schorsende beroepsmogelijkheid te krijgen bij een rechterlijke instantie in geval van een kennelijk ongegrond asielaanvraag, wat ook blijkt uit de andere uittreksels uit hetzelfde AIDA rapport die verzoeker even verder in zijn warrig opgesteld verzoekschrift citeert.(...)"

In arrest nr. 157.620 d.d. 3 december 2015, oordeelde de Raad onder meer wat volgt:

"(...) Waar de verzoekende partij verwijst naar het rapport "Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015", dient te worden opgemerkt dat hiernaar eveneens verwezen werd in de bestreden beslissing en dat er gesteld werd dat hierin wordt bevestigd dat Dublin-terugkeerders geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure, dat asielaanvragen van een groot aantal Dublin-terugkeerders reeds het voorwerp waren van een afwijzing, dat als deze personen opnieuw asiel vragen deze aanvraag zal worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen die Duitsland niet verlieten alsook dat personen die een herhaalde aanvraag indien in Duitsland recht hebben op opvang. (...)"

Waar zij thans aangeeft te lijden aan hepatitis en toch familieleden zou hebben in België, dient te worden opgemerkt dat, zoals verzoekster zelf toegeeft, zij hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tijdens het Dublinverhoor, waardoor de verwerende partij niet verweten kan worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. Het stond verzoekster ook nog vrij om voordat de bestreden beslissing genomen werd bijkomende informatie over te maken aan de verwerende partij.

Het voorleggen van een brief bij het verzoekschrift, die zou uitgaan van een familielid, is geenszins een bewijs dat het effectief zou gaan om een familielid. Daarnaast voegt verzoekster bij haar verzoekschrift evenmin enig bewijs bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zou lijden aan hepatitis. Verzoeksters beweringen kunnen derhalve niet zonder weer worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2. Verzoekster voert aan dat de asielpcedure in Duitsland te wensen overlaat, dat haar aanvraag zal beschouwd worden als een meervoudige aanvraag en zij daarom minder rechten zal hebben, dat vluchtelingen gestigmatiseerd worden in Duitsland, dat zij besmet is met hepatitis C maar dit niet heeft durven zeggen, dat ze familie heeft in België maar dit evenmin heeft durven zeggen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster het volgende verklaard heeft tijdens haar gehoor op 30 december 2015:

*“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?
Ik hoorde van vele Afghanen dat België een heel leuk land is met vriendelijke mensen.*

*32. Hoe is uw gezondheidstoestand ?
geen probleem.*

*33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?
neen.”*

2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.4. Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel risico loopt vereist onvermijdelijk dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.5. Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie is te dezen relevant.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.6. Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Duitsland terugkeren op grond van de Dublin-III-Verordening en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster, zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

2.3.7. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de geplande overdracht van verzoekster naar Duitsland met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. In dit verband werden de diverse juridische instrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen waar Duitsland als verdragspartij is bij aangesloten, in ogenschouw genomen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster tijdens haar Dublin-interview van 30 december 2015.

2.3.8 Verzoekster brengt tegen de geplande overdracht naar Duitsland in eerste instantie in dat haar meervoudige asielaanvraag in Duitsland zal worden afgewezen, zonder dat zij de kans krijgt om gehoord te worden en dat zij tegen een negatieve beslissing geen beroep met een schorsende werking zal kunnen indienen. Verzoekster verwijst daarvoor naar een “rapport” waarvan zij een link naar de vindplaats ervan op internet opneemt in haar verzoekschrift (die niet naar behoren blijkt te werken).

2.3.9 Het eerste uittreksel uit een “rapport” dat verzoekster opwerpt, met name *“The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant. This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation”*, vindt steun in het AIDA-rapport over Duitsland (p. 42) dat geciteerd wordt in de bestreden beslissing en dat zich bevindt in het administratief dossier en waarin dezelfde passage kan gelezen worden.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de Duitse instanties hebben ingestemd met de terugname van verzoekster met toepassing van artikel 18b van de Dublin-III-Verordening (een verzoeker wiens verzoek in behandeling is) en dat haar asielaanvraag in Duitsland zal behandeld worden in toepassing van artikel 18, § 1 van de Dublin-III-Verordening: de verantwoordelijke lidstaat behandelt het verzoek tot internationale bescherming of rondt de behandeling van het verzoek af. Er zijn dus, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het verzoekschrift, geen redenen om aan te nemen dat verzoeksters asielaanvraag zal beschouwd worden als een meervoudige aanvraag. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het AIDA-rapport waarin wordt bevestigd dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De uiteenzetting van verzoekster inzake een meervoudige asielaanvraag is bijgevolg niet ter zake dienend.

Volledigheidshalve wordt het volgende opgemerkt inzake de behandeling van meervoudige asielaanvragen in Duitsland. Uit de betrokken passage van het AIDA-rapport blijkt dat het niet is uitgesloten dat een asielzoeker toch gehoord wordt over zijn meervoudige asielaanvraag en dat hij alleszins een schriftelijke motivering kan indienen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag om zijn belangen veilig te stellen. Het tweede uittreksel uit een “rapport” dat verzoekster opwerpt, met name *“Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect)”* dient de Raad op te werpen dat het AIDA-rapport over Duitsland, dat zich bevindt in het administratief dossier, voor wat betreft meervoudige asielaanvragen een andere passage voorziet, met name p. 43: *“If the Federal Office decides not to carry out a subsequent procedure, this decision can be appealed before an administrative court. In most cases it is also necessary to request an interim measure from the court in order to suspend deportation”*. Dus hieruit blijkt dat een beroep kan ingediend worden tegen de beslissing om de meervoudige asielaanvraag niet verder te behandelen en dat een schorsend beroep kan ingediend worden tegen de verwijdering. Verder begrijpt de Raad uit het gestelde op pagina 43 van dit rapport dat indien de betrokken instantie besluit om de meervoudige asielaanvraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, dit dan zal plaatsgrijpen volgens de normale procedure. Alleszins, zelfs in het geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag waarop verzoekster alludeert, leest de Raad dienaangaande in het AIDA-rapport (p. 39): *“However, there is an “acceleration” of procedures at appeal stage with regard to “manifestly unfounded” and “inadmissible” asylum claims. This has its legal basis in the Asylum Procedures Act. Appeals against the rejection of an asylum application as “manifestly unfounded” do not have suspensive effect. According to sections 34a and 36 of the Asylum Procedures Act, a request to restore suspensive effect has to be submitted within seven calendar days. The court shall decide upon*

this request without hearing the applicant (section 36 III Asylum Procedures Act). The court is obliged to decide within one week, after the initial time-limit for lodging an application has passed, i.e. within two weeks after the decision has been handed out to the applicant. The court can extend this time-limit for one week; any further extensions are only admissible in exceptional circumstances, such as an “unusually heavy court caseload”. Derhalve bestaat de mogelijkheid om toch nog een schorsende beroepsmogelijkheid te krijgen bij een rechterlijke instantie in geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag, wat ook blijkt uit de andere uittreksels uit hetzelfde AIDA-rapport, die verzoekster even verder in het verzoekschrift citeert.

2.3.10. Er wordt geen schending aangetoond van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wanneer verzoekster wordt teruggestuurd naar Duitsland wegens gebrekkige beroepsprocedures aldaar of wegens een schending van de rechten van de verdediging bij de behandeling van een asielaanvraag.

2.3.11. Verzoekster brengt tegen de geplande overdracht naar Duitsland in tweede instantie in dat vluchtelingen in Duitsland gestigmatiseerd worden en dat er sprake is van kritieke opvang-omstandigheden. Zij verwijst hiervoor naar diverse rapporten en krantenartikelen waarvan zij een link naar de vindplaats ervan op internet opneemt in haar verzoekschrift (die niet naar behoren blijkt te werken).

2.3.12 Het is niet omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van brandstichting of vernieling of omdat er sommige incidenten zijn met vreemdelingen die op straat worden lastig gevallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra, dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een grote operationele uitdaging vormt, maar uit de uittreksels uit een rapport dat verzoekster citeert in haar verzoekschrift blijkt dat de Duitse autoriteiten alle inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen.

2.3.13 Verzoekster brengt in derde instantie aan dat zij medische problemen heeft (besmetting met hepatitis) en toch familieleden heeft in België. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt zij een brief van een familielid gericht aan de Belgische instanties.

Zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekster zoals weergegeven onder punt 2.3.2. van dit arrest, heeft verzoekster verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben en geen familieleden in België te hebben.

Waar verzoekster nu plots het tegendeel beweert, wordt opgemerkt dat zij geen enkel medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zij besmet is met hepatitis. Wat de brief van een familielid betreft, kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat deze brief geen bewijs vormt dat het effectief zou gaan om een familielid. Verzoekster kan bezwaarlijk gevolgd worden waar zij stelt dat zij deze zaken eerst niet durfde te verklaren, aangezien moeilijk kan worden ingezien in welke mate het meedelen van een ziekte en het meedelen van het hebben van familieleden in België, een negatieve invloed zou hebben op de te nemen beslissing. Integendeel, deze elementen zouden dan onderzocht geweest zijn door de verwerende partij. Verzoeksters beweringen doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en tonen geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.3.14. Concluderend, er zijn geen aanwijzingen van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM bij verzoeksters overdracht aan de Duitse autoriteiten. Verzoekster is een alleenstaande jonge vrouw, zij heeft verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben en zij heeft tijdens haar Dublin-interview van 30 december 2015 geen concrete elementen aangehaald in het licht van artikel 3 van het EVRM die zich volgens haar verzetten tegen een overdracht aan Duitsland.

Er dient te worden opgemerkt dat het volgen van verzoekster in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Er kan zeker niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie en zeker Duitsland heden gebukt gaan onder een massale influx van asielzoekers en dat dit gigantische uitdagingen met zich meebrengt voor de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun

asielaanvragen maar dit alles mag er niet toe leiden dat asielzoekers *de facto* het land uitkiezen waar zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien.

Aan de hand van de beschikbare informatie kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders of dat er sprake is van omstandigheden in Duitsland die hen systematisch als groep viseren of voor hen een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Te noteren valt nog dat het UNHCR tot op heden geen oproep heeft gedaan aan de EU-lidstaten om geen asielzoekers meer terug te sturen naar Duitsland in het kader van Dublin III. Hieraan hecht het EHRM blijkens zijn arrest in de zaak Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 veel belang: "69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria)."

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET